

*Чайковська В. В.,**кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративного та господарського права
Одеського національного університету імені І. І. Мечникова*

ЩОДО ПОТРЕБ РОЗШИРЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ДЕРЖАВНИХ ПІДПРИЄМСТВ У СФЕРІ СПІЛЬНОГО ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Анотація. У статті досліджуються обмеження у спільному зовнішньоекономічному інвестуванні державних підприємств, що спотворює їхню ефективність.

Досліджуються положення Господарського кодексу України та законів України у сфері зовнішньоекономічної діяльності, Керівні принципи Організації європейського економічного співробітництва. Аналізуються правові й організаційні чинники, зумовлені як статусом державних підприємств та специфікою управління ними, так і спеціальним правовим режимом використання об'єктів державної власності, що передаються таким суб'єктам для здійснення господарської діяльності, і які впливають на здійснення зовнішньоекономічної діяльності підприємствами державного сектора економіки. Ці чинники здатні чинити потужний вплив (як стимулючий, так і обмежувальний) на обрання та реалізацію підприємствами державного сектора економіки зовнішньоекономічного вектора діяльності.

Однією з основних проблем правового забезпечення діяльності підприємств державного сектора економіки визначено обмеження їхніх прав на створення спільних підприємств, що не дозволяє ефективно здійснювати інвестиції та розширювати виробництво.

Зроблено висновок, що положення законодавства не сприяють укладенню зовнішньоекономічних договорів із державними підприємствами, оскільки не лише позбавляють контрагентів самостійності у встановленні договірних умов щодо спільної діяльності, а й ставлять контрагентів недержавного сектора економіки в нерівне становище з державними підприємствами. У зв'язку із цим для забезпечення рівності та балансу майнових інтересів сторін договорів про спільну діяльність пропонується внести зміни в Декрет Кабінету Міністрів України «Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств», Господарський кодекс України, Закон України «Про управління об'єктами державної власності».

Ключові слова: правове забезпечення спільного зовнішньоекономічного інвестування державних підприємств, господарське законодавство, Організація економічного співробітництва та розвитку.

Постановка проблеми. Правове забезпечення зовнішньоекономічної діяльності (далі – ЗЕД) підприємств державного сектора економіки об'єктивно перебуває в рамках підвищених вимог держави та суспільства до виконання державними підприємствами функцій держави за одночасного входження цих суб'єктів у міжнародне економічне середовище, що характеризується рівністю й екстериторіальними ознаками, підпоряд-

кованістю міжнародним зобов'язанням України та спрямуванням державної економічної політики на захист національного товаровиробника, захист національного суверенітету, зокрема й на природні ресурси, об'єкти права власності українського народу. Це вимагає особливих підходів до правового регулювання ЗЕД державних підприємств, зокрема й дебіюрократизації дозвільних процедур у цій сфері, звуження державної підтримки цих підприємств у межах вимог Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (далі – ЄС). Крім того, необхідне усунення перешкод для розповсюдження інвестиційних інструментів на базі державної власності, особливо в разі ускладнення відносин між інститутами держави-власника та підприємствами, якими держава володіє, відповідно до Керівних принципів Організації економічного співробітництва та розвитку [1, п. 14].

Попри важливість питання, сучасні комплексні наукові дослідження сфери зовнішньоекономічної діяльності державних підприємств майже відсутні, лише її окремі напрями згадуються в контексті вивчення експортного потенціалу країни загалом. Зокрема, окремі дослідження в межах теми здійснені представниками науки господарського права О.А. Беляневич, С.М. Грудницькою, Р.А. Джабраїловим, А.М. Захарченко, О.П. Подцерковним, В.А. Устименком. Водночас комплексного аналізу відповідних проблем не здійснювалося. Такий стан речей впливає на обмежене суспільне розуміння проблем зовнішньоекономічної діяльності загалом. Адже державний сектор економіки, який обмежений не лише правовими приписами, але і прямими завданнями держави різноманітного значення (від соціальних до безпекових), виступає продовженням державної економічної політики на рівні зовнішньоекономічної діяльності.

Мета статті полягає у виробленні економіко-правових шляхів розширення компетенції державних підприємств у зовнішньоекономічній діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Правовий режим ЗЕД державних підприємств підпорядкований різноманітним обмеженням, передбаченим у законодавстві.

Деякі з них мають підзаконний характер. Кабінетом Міністрів України визначається порядок укладення такими підприємствами договорів про спільну діяльність (п. п. «л» п. 18 ч. 2 ст. 5 Закону України «Про управління об'єктами державної власності»), відповідно до Порядку укладення державними підприємствами, установами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, договорів про спільну

діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном (далі – Порядок) [2]. Зі змісту цього Порядку випливає, що суб'єкт господарювання, який виявив намір укласти договір, подає центральному органу виконавчої влади, до сфери управління якого він належить, звернення щодо погодження укладення договору разом із великим переліком документів (п. п. 1–6 ч. 2 Порядку), серед яких і попередньо погоджений сторонами проєкт договору, і бізнес-план із визначенням етапів, строків, шляхів і засобів виконання договору, джерел його фінансування, впливу результатів укладення договору на фінансовий план суб'єкта господарювання, і обґрунтування способу використання державного майна з відповідними розрахунками тощо.

Після отримання необхідних документів орган управління готує протягом місяця за погодженням з Мінекономіки, Мінфіном, Фондом державного майна та Мін'юстом відповідний проєкт рішення Кабінету Міністрів України, який повинен, зокрема, містити істотні умови договору, укладення якого пропонується погодити, щодо забезпечення підвищення ефективності використання державного майна, захисту майнових інтересів держави, унеможливлення відчуження державного майна, а також залежно від виду договору – розмір часток учасників, строк дії договору, порядок розподілу прибутку, покриття витрат та внесення додаткових вкладів (абз. 2 ч. 3 Порядку). І лише в разі ухвалення Кабінетом Міністрів України рішення про погодження укладення договору орган управління здійснює заходи щодо забезпечення його укладення суб'єктом господарювання відповідно до вимог законодавства (ч. 5 Порядку).

Зрозуміло, що перед укладанням договорів стороні доцільно перевірити контрагента та його спроможність виконати умови, які вони узгоджують, зменшити ризиковість договору, а в разі використання в договорах об'єктів державної власності – забезпечити їх цільове використання та збереження, але така тривала і складна бюрократична процедура укладення договорів про спільну діяльність із державними підприємствами здатна відлякати будь-якого іноземного інвестора від укладення договору саме із цим суб'єктом господарювання. Звичайно, законодавець намагається компенсувати частину незручностей щодо окремих договорів. Наприклад, відповідно до Закону України «Про угоди про розподіл продукції» у разі укладання таких договорів на операції інвестора не поширюються передбачені законодавством України обмеження щодо: 1) розрахунків за експортно-імпортними операціями, зокрема й щодо строків, передбачених Законом України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті» (нині – Закон України «Про валюту та валютні операції» – В. Ч.); 2) переказу коштів в іноземній валюті на користь інших інвесторів за відповідною угодою про розподіл продукції та держави, зокрема й вимоги щодо одержання індивідуальної ліцензії Національного банку України тощо (ч. 3 ст. 34). Крім того, інвестору гарантується право вільно розпоряджатися частиною виробленої продукції, право власності на яку набуто ним відповідно до умов угоди, водночас на таку продукцію не поширюватиметься режим ліцензування та квотування під час експорту й аналогічні обмеження під час реалізації її на території України (ч. 1 ст. 22) тощо. Проте ці преференції рідко бувають еквівалентними тим витратам (майнові, часові й інші) та корупційним ризикам, з якими стикаються потенційні контрагенти державних підприємств.

Важливим стримуючим чинником виступають заборони щодо внесення як вкладу у спільну діяльність майна, яке належить до основних фондів підприємств державної власності, що не підлягають приватизації (ч. 7 ст. 141 Господарського кодексу (далі – ГК) України). Зважаючи на склад і економічні властивості майна, що належить до основних фондів (а згідно із ч. 3 ст. 139 ГК України, це можуть бути будинки, споруди, машини й устаткування, обладнання, інструмент, виробничий інвентар і приладдя, господарський інвентар та інше майно тривалого використання), неможливість його надання і використання контрагентами в деяких капіталоемних сферах/галузях може ускладнити або навіть унеможливити виконання таких договорів.

Водночас суперечливими щодо вказаних положень виступають і приписи абз. 2 ч. 2 ст. 13 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», згідно з якими «<...> під час укладення договорів про спільну діяльність розмір частки державних підприємств, установ і організацій, а також господарських товариств, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, має становити не менш як 50 відсотків спільного майна учасників спільної діяльності, крім випадків укладення договору про спільну діяльність у рамках державно-приватного партнерства». Отже, незалежно від розміру внеску частка приватного партнера завжди має бути меншою за державну, і це за умови, що на нього лягатиме основний тягар забезпечення формування складу основних фондів, необхідних для виконання договорів, якщо його контрагентом виступатиме державне підприємство, що не підлягає приватизації.

Як видається, вказані положення законодавства не сприяють укладенню зовнішньоекономічних договорів із державними підприємствами, оскільки не лише позбавляють контрагентів самостійності у встановленні договірних умов щодо спільної діяльності, а й ставлять контрагентів недержавного сектора економіки в нерівне становище з державними підприємствами. У зв'язку із цим для забезпечення рівності та балансу майнових інтересів сторін договорів про спільну діяльність *пропонується вилучити положення абз. 2 ч. 2 ст. 13 Закону України «Про управління об'єктами державної власності».*

Вказані зміни, попри наведені позитиви, не здатні негативно вплинути на інтереси держави та завдати шкоди підприємствам державного сектора економіки у відносинах з іншою стороною договору про спільну діяльність. Тут потрібно враховувати встановлений законодавством обов'язок проводити незалежну оцінку вартості майна, що вноситься у спільну діяльність, учасником якої є державне підприємство, установа або організація, із застосуванням бази оцінки, що відповідає ринковій вартості, згідно з вимогами законодавства про оцінку майна (абз. 1 ч. 2 ст. 13 Закону України «Про управління об'єктами державної власності»). Адже проведення незалежної оцінки вкладу держпідприємств гарантує встановлення для держпідприємств справедливої й еквівалентної їхньому внеску частки у спільній діяльності. Крім того, оскільки йдеться про договірне, а не інституційне співробітництво, прив'язка до забезпеченого мінімуму часток для держави у «50 плюс відсотків», які гарантують вирішальний вплив, за аналогією із заснуванням державних корпоративних підприємств узагалі видається недоцільною. Визначальною метою укладення таких договорів, на наш погляд, має виступати забезпечення ефективного використання державного майна, можливість його безперервного залучення у виробничі процеси, отримання прибутків від

нього, а не його простоювання в очікуванні найбільш вигідних контрактів. І незалежна оцінка в даному разі саме й гарантує справедливий розподіл прибутків між сторонами.

Має особливості і безпосередня зовнішньоекономічна діяльність державних підприємств та інших суб'єктів господарювання недержавного сектора економіки, що здійснюється їхніми спільними підприємствами (так зване інституційне співробітництво).

Воно може бути реалізоване двома шляхами:

1) через заснування нового корпоративного підприємства державою в особі уповноважених органів управління та вітчизняними/іноземними суб'єктами господарювання недержавного сектора економіки;

2) через заснування нового підприємства безпосередньо суб'єктами господарювання державного сектора економіки.

Проаналізуємо стан правового регулювання цих виокремлених варіантів.

Перелік суб'єктів управління об'єктами державної власності, що наділені повноваженнями ухвалювати рішення про створення корпоративних підприємств із державною часткою (зокрема, шляхом корпоратизації державних унітарних підприємств), міститься в Законі України «Про управління об'єктами державної власності». Варто мати на увазі, що законодавець дозволяє створювати господарські організації на базі об'єктів державної власності лише за умови, що розмір корпоративних прав держави перевищуватиме 50 відсотків їхнього статутного капіталу (ч. 7 ст. 11 Закону України «Про управління об'єктами державної власності»). Така частка гарантує державі кворум на загальних зборах та вирішальний вплив на ухвалення цілої низки важливих рішень із питань діяльності товариства відповідно до Законів України «Про акціонерні товариства» та «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю», що може не відповідати інтересам інших партнерів-співзасновників, створювати для них потенційні ризики блокування їхніх підприємницьких ініціатив: 50+1% акція надають уповноваженим органам управління можливості одноособово впливати на результати голосування й ухвалення рішення органами управління цього суб'єкта господарювання, зокрема і щодо розподілу та виплати дивідендів, а також ухвалювати обов'язкові до виконання рішення органами управління (наприклад, щодо відрахування частини чистого прибутку до державного бюджету).

Крім того, до складу ревізійної комісії таких господарських організацій, крім представників Фонду державного майна України або уповноваженого органу управління, має увійти і представник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного фінансового контролю, або центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику (ч. 11 ст. 11 Закону).

Варто звернути увагу і на ту обставину, що держава захищена в запровадженні правових механізмів, що усувають ризики зменшення державної частки в майбутньому (за винятком деяких випадків приватизації).

Зокрема, ще в Основних концептуальних підходах до підвищення ефективності управління корпоративними правами держави зазначалось, що «для сприяння надходженню недержавних інвестицій у розвиток стратегічно важливих господарських товариств, які мають регіональне значення, з одночасним забезпеченням у них контролю держави над ухваленням рішення щодо їх подальшої діяльності пропонується запро-

вадити механізм, зокрема і правовий, збереження державної частки у статутному капіталі товариства в разі здійснення додаткових емісій акцій (реінвестування прибутку, резервування державних фондів для фінансування відповідних заходів тощо) (абз. 18 розд. IV) [3]. Нині, наприклад, голосування про додаткову емісію акцій представником держави на загальних зборах господарських організацій, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, у статутному капіталі яких корпоративні права держави перевищують 10 відсотків, здійснюється на підставі рішення Кабінету Міністрів України (ч. 16 ст. 11). Викуп акцій (часток) додаткової емісії здійснюється коштами, передбаченими державним бюджетом на такі цілі, або в обмін на корпоративні права держави у статутних капіталах господарських організацій у порядку, установленому Кабінетом Міністрів України (ч. 6 ст. 11).

Важливим мотиваційним чинником для пошуків ЗЕД державних підприємств є їх відокремлення від «щільного» тиску уповноважених органів управління в бік утвердження їхньої самостійності, зокрема й у питанні заснування ними суб'єктів господарювання.

Відповідно до декрету Кабінету Міністрів України «Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств», «державні підприємства <...> не можуть бути засновниками підприємств будь-яких організаційних форм та видів, господарських товариств, кооперативів (далі – суб'єктів підприємницької діяльності)» [4, п. 1]. Виняток становлять будівельні організації, підприємства будівельної індустрії та будівельних матеріалів, які є засновниками господарських товариств, що здійснюватимуть проєктування та перспективне будівництво за кордоном (якраз сфера ЗЕД – В. Ч.), та суб'єктів літакобудування. Останні, відповідно до ст. 3² Закону України «Про розвиток літакобудівної промисловості», якщо підпадають під дію норм ст. 2 цього Закону, можуть бути засновниками та/або учасниками суб'єктів господарювання, зокрема й за участю іноземних суб'єктів господарської діяльності, крім тих, які розташовані або здійснюють свою діяльність на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором або державою-окупантом, та/або до яких застосовуються санкції відповідно до закону. Щоправда, реалізовувати зазначене право ці суб'єкти також мають із дотриманням вимог законодавства, зокрема й у частині погодження із суб'єктами управління об'єктами державної власності.

Щодо окремих суб'єктів господарювання, правовий статус яких урегульований спеціальним законодавством, зберігається дія загальної заборони вказаного декрету. Наприклад, відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 71 Закону України «Про Національний банк України», останньому забороняється бути акціонером або учасником банків та інших підприємств, установ, крім передбачених законом випадків. Такі випадки нині обмежуються дозволом для Національного банку України «відкривати свої установи <...> в Україні» (ч. 5 ст. 4 Закону України «Про Національний банк України») «для забезпечення його діяльності, які здійснюють діяльність виключно в межах завдань та функцій Національного банку, встановлених законом» (ч. 2 ст. 22 Закону України «Про Національний банк України»). Наведені положення ще раз підтверджують загальну заборону держпідприємствам створювати нові самостійні підприємства та фактично блокують можливості створення власне державним підпри-

емством спільних підприємств з іншими інвесторами у сфері ЗЕД, що суперечить загальній декларації держави щодо підвищення ефективності державних підприємств.

Неможливість засновувати підприємства пов'язується також із заборонаю розпоряджатися майном, закріпленим за держпідприємством на праві господарського відання. Зокрема, в абз. 2 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» передбачено, що державне акціонерне товариство, утворене у процесі перетворення державного підприємства, 100 відсотків акцій якого належать державі, не має права безоплатно передавати закріплене за ним майно іншим юридичним особам чи громадянам, крім випадків, передбачених законом. Відчужувати майно, що належить до основних фондів, державне акціонерне товариство має право лише за попередньою згодою органу, який здійснює управління корпоративними правами держави, і лише на конкурентних засадах, якщо інше не встановлено законом. Розпоряджатися в інший спосіб майном, що належить до основних фондів, державне акціонерне товариство має право лише в межах повноважень та способом, що передбачені законом.

Подібні правила містить і Закон України «Про холдингові компанії в Україні» (ч. 9 ст. 6).

Наведені положення, як видається, є відображенням спроб законодавця штучно запобігти вибуттю майна з державної власності та відлуння радянських традицій централізованого управління державними підприємствами через страх втратити керованість суб'єктом господарювання. Як наслідок, Україна продовжує множити заборони в питаннях правосуб'єктності держпідприємств замість запровадження радикальних реформ господарського механізму управління й ефективного використання об'єктів державної власності, обрання ефективного менеджменту цих підприємств та надання йому дієвої інституційної правової основи підвищення ефективності таких підприємств.

Видається, що наявний підхід до побудови моделі функціонування підприємств державного сектора економіки не враховує їхніх сучасних потреб – бути перетвореними на ринково орієнтовану структуру, мати змогу гнучко реагувати на зміни економічного середовища та реалізувати будь-які економічно доцільні та законні механізми співпраці з контрагентами, доступні іншим, недержавним суб'єктам господарювання. Як слушно підкреслюється Г.М. Будуровою, «законодавча програма функціонування комерційних державних підприємств не тільки не орієнтована, а навіть обмежує інвестиційно-інноваційний розвиток державних об'єктів, на законодавчому рівні позбавляючи вітчизняні підприємства можливості у такий спосіб залучати іноземні інвестиції» [5, с. 143] та співпрацювати на зовнішніх ринках.

Спирності досліджуваній законодавчій позиції додає і той факт, що подібні заборони не діють стосовно державних установ, які мають право засновувати підприємства, хоча так само функціонують на базі відокремленої частини державного майна, що закріплюється за ними на праві оперативного управління.

Висновки. З огляду на зазначене пропонується:

– виключити ч. 1 ст. 1 декрету Кабінету Міністрів України «Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств»;

– доповнити ст. 73 ГК України ч. 10 такого змісту: «10. Державне унітарне підприємство за погодженням уповноваженого органу управління може виступати засновником (учасником) юридичних осіб»;

– внести зміни до ч. 5 ст. 75 Господарського кодексу України, викласти її в такій редакції: «5. Державне комерційне підприємство не має права безоплатно передавати належне йому майно іншим юридичним особам чи громадянам, крім його використання для формування статутних капіталів юридичних осіб та інших випадків, передбачених законом. Відчужувати майнові об'єкти, що належать до основних фондів, державне комерційне підприємство має право лише за попередньою згодою органу, до сфери управління якого воно належить, і лише на конкурентних засадах, якщо інше не встановлено законом. Розпоряджатися в інший спосіб майном, що належить до основних фондів, державне комерційне підприємство має право лише в межах повноважень та у спосіб, що передбачені цим Кодексом та іншими законами»;

– внести зміни до абз. 2 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про управління об'єктами державної власності», викласти його в такій редакції: «Державне акціонерне товариство, утворене у процесі перетворення державного підприємства, 100 відсотків акцій якого належать державі, не має права безоплатно передавати закріплене за ним майно іншим юридичним особам чи громадянам, крім його використання для формування статутних капіталів юридичних осіб та інших випадків, передбачених законом. Відчужувати майно, що належить до основних фондів, державне акціонерне товариство має право лише за попередньою згодою органу, який здійснює управління корпоративними правами держави, і лише на конкурентних засадах, якщо інше не встановлено законом. Розпоряджатися в інший спосіб майном, що належить до основних фондів, державне акціонерне товариство має право лише в межах повноважень та у спосіб, що передбачені законом».

Реалізація цих пропозицій здатна подолати організаційні і правові перешкоди спільного зовнішньоекономічного інвестування з боку підприємств державного сектора економіки, завдяки чому підвищити ефективність таких підприємств, попередити втручання в їхню оперативну господарську діяльність із боку державних органів, запобігти конфлікту інтересів та слабкій мотивації державних компаній до рівної конкурентної боротьби на європейських та міжнародних ринках товарів, робіт і послуг.

Література:

1. Керівні принципи ОЕСР щодо корпоративного врядування на підприємствах державної форми власності, редакція 2015 р. Paris : OECD Publishing, 2019. 92 с.
2. Про затвердження Порядку укладення державними підприємствами, уставами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном : постанова Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2012 р. № 296. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/296-2012-%D0%BF>.
3. Про затвердження Основних концептуальних підходів до підвищення ефективності управління корпоративними правами держави : постанова Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2004 р. № 155. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-2004-p>.
4. Про впорядкування діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, створених за участю державних підприємств : декрет Кабінету Міністрів України від 31 грудня 1992 р. № 24–92. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/24-92>.
5. Будурова Г.М. Господарсько-правове регулювання комерційного використання державного майна : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.04. Одеса, 2014. 227 с.

Chaykovska V. On the need to expand the economic competence of state enterprises in the field of joint foreign economic investment

Summary. The article examines the limitations in joint foreign economic investment of state-owned enterprises, which distorts their efficiency.

The provisions of the Economic Code of Ukraine and the laws of Ukraine in the field of foreign economic activity, the requirements of the Association Agreement between Ukraine and the EU are studied. The legal and organizational factors due to the status of state enterprises and the specifics of their management, as well as the special legal regime of use of state property transferred to such entities for economic activities, and which affect the implementation of foreign economic activity by public sector enterprises are analyzed. These factors can have a strong influence (both stimulating and restrictive) on the choice and implementation of enterprises of the public sector of the foreign economic vector of activity.

One of the main problems of legal support for public sector enterprises is the restriction of their rights to establish joint ventures, which does not allow for effective investment and expansion of production.

It is concluded that the provisions of the legislation do not facilitate the conclusion of foreign economic agreements with state enterprises, as they not only deprive counterparties of independence in establishing contractual conditions for joint activities, but also put non-state sector contractors in an unequal position with state enterprises. In this regard, to ensure equality and balance of property interests of the parties to agreements on joint activities, it is proposed to amend the Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine “On streamlining the activities of business entities established with state enterprises”, Economic Code of Ukraine, Law of Ukraine “On the management of state property”.

Key words: legal support of joint foreign economic investment of state enterprises, economic legislation, Economic code, Organisation for Economic Co-operation and Development.